

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **Ing. L. K.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, odbor sociálních věcí, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2006, č. j. 112799/2006/KUSK, sp. zn. 103944/2006/KUSK/3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2007, č. j. 4 Cad 87/2006 - 48,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Výše uvedeným rozsudkem Městského soudu v Praze byla zamítnuta žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2006, č. j. 112799/2006/KUSK, sp. zn. 13944/2006/KUSK/3, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně ve věci snížení dávky sociální péče podle zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podala kasační stížnost, v níž požádala o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Městský soud v Praze usnesením ze dne 25. 6. 2007, č. j. 4 Cad 87/2006 - 68, této žádosti vyhověl a stěžovatelce ustanovil zástupce pro řízení o kasační stížnosti z řad advokátů, vzhledem k obsahu vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti však posléze provedl bližší šetření majetkových poměrů stěžovatelky, načež stěžovatelce usnesením ze dne 15. 8. 2007, č. j. 4 Cad 87/2006 - 81, zástupce pro řízení o kasační stížnosti odňal. Proti tomuto usnesení stěžovatelka podala kasační stížnost, již Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 6. 2008, č. j. 6 Ads 132/2007 - 111, zamítl. Městský soud v Praze nato stěžovatelku dne 2. 9. 2008 vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení výzvy předložila plnou moc udělenou advokátovi pro zastupování v řízení o kasační stížnosti. Na tuto výzvu stěžovatelka reagovala přípisem, v němž poukázala na to, že proti rozsudku Nejvyššího správního soudu podala ústavní stížnost, o níž probíhá řízení, a požádala proto

o přerušení řízení do doby, než bude o ústavní stížnosti rozhodnuto. Městský soud v Praze tak učinil, v řízení pokračoval až po rozhodnutí Ústavního soudu, který ústavní stížnost stěžovatelky odmítl. Stěžovatelka v návaznosti na usnesení o pokračování v řízení opětovně uvedla, že má za to, že podmínky pro ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti splňuje. Městský soud v Praze ji proto opakovaně vyzval o předložení potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech. Vzhledem k tomu, že z tohoto potvrzení nevyšly najevo jiné údaje, než které stěžovatelka uvedla již při první žádosti o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, Městský soud v Praze nové rozhodnutí nevydával a stěžovatelku opakovaně vyzval, aby do jednoho měsíce od doručení výzvy předložila plnou moc udělenou advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Tato výzva byla stěžovatelce doručena dne 12. 3. 2009. Stěžovatelka na tuto výzvu reagovala toliko přípisem, v němž žádala, aby Městský soud v Praze o neustanovení advokáta vydal usnesení, proti němuž by bylo možné podat kasační stížnost. Poukázala přitom na svoji jinou věc vedenou před Městským soudem v Praze, v níž jí byl advokát ustanoven. Podle názoru stěžovatelky by měl Městský soud v Praze rozhodovat bez nedůvodných odlišností a advokáta jí ustanovit.

Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), nicméně nesplňuje jinou podmínku řízení o kasační stížnosti, neboť není zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být totiž stěžovatel zastoupen advokátem. Tato podmínka neplatí pouze v případě, má-li stěžovatel sám, nebo jeho zaměstnanec či člen, který ho zastupuje nebo za něj jedná, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nedostatek podmínky řízení v podobě absence povinného právního zastoupení je nedostatkem odstranitelným. Podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s. platí, že v případě, že kasační stížnost nemá všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. O odstranění vad tímto způsobem se postará podle ustanovení § 108 odst. 1 s. ř. s. předseda senátu krajského soudu, proti jehož rozhodnutí kasační stížnost směřuje.

Jak již bylo výše uvedeno, Městský soud v Praze naposled vyzval stěžovatelku k doplnění kasační stížnosti dne 9. 3. 2009, přičemž výzva byla prokazatelně doručena dne 12. 3. 2009. Podle ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená výzvou počala běžet dnem následujícím po dni doručení, tj. 13. 3. 2009. Podle odstavce druhého téhož ustanovení lhůta určená podle měsíců končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li konec lhůty na sobotu, neděli, nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den (§ 40 odst. 3 s. ř. s.). Lhůta měla tedy končit dne 14. 4. 2009. Stěžovatelka do tohoto data a ani později kasační stížnost podle výzvy soudu nedoplnila, tedy nepředložila plnou moc zvoleného advokáta a neuvedla jeho prostřednictvím další zákonné náležitosti.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120

s. ř. s., neboť nebyly splněny podmínky řízení a přes výzvu soudu nebyly odstraněny, takže nelze v řízení pokračovat.

Ke stěžovatelčině reakci na poslední výzvu Městského soudu v Praze Nejvyšší správní soud nad rámec potřebného odůvodnění uvádí, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2008, č. j. 4 Ans 5/2008 - 65, dostupný na www.nssoud.cz) o opakované žádosti o osvobození od soudního poplatku v rámci jednoho řízení je soud povinen rozhodnout jen v případě, že tato žádost obsahuje nové, dříve neuplatněné skutečnosti, zejména došlo-li ke změně poměrů účastníka řízení. Žádné takové skutečnosti však stěžovatelka neuvedla. Pokud stěžovatelka uvádí, že v jiné její věci Městský soud v Praze k ustanovení advokáta přistoupil a že jde v jejím případě o neodůvodněnou odlišnost rozhodování ve skutkově obdobných věcech, Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že nemá žádných poznatků o skutkových okolnostech případu, který stěžovatelka zmiňuje. Nejvyšší správní soud však naopak v celé řadě stěžovatelčiných sporů o splnění podmínek pro ustanovení advokáta v případě stěžovatelky rozhodoval, přičemž shledal, že tyto podmínky naplněny nejsou. Z případného ojedinělého excesu z rozhodovací praxe, u nějž Nejvyšší správní soud neměl ostatně ani možnost vyslovit se k jeho zákonnosti, nelze činit základ pro ustálenou rozhodovací praxi pro určitou skutkovou konstelaci.

Obiter dictum Nejvyšší správní soud rovněž uvádí, že pokud jde o meritum věci (tedy o samo snížení dávky sociální péče podle zákona o sociální potřebnosti), skutkově a právně obdobnou záležitost stěžovatelky posoudil pod sp. zn. 6 Ads 112/2006, přičemž neshledal v postupu Městského soudu v Praze pochybení; k obdobnému závěru pak dospěl ostatně i Ústavní soud, který pod sp. zn. I. ÚS 1041/07 ústavní stížnost stěžovatelky směřující proti rozsudku Nejvyššího správního soudu odmítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu - kasační stížnosti - nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. července 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu